
بودا در اتاق زیر شیروانی

رمان

جولی اُتسکا

ترجمه‌ی

فریده اشرفی

انتشارات مروارید

سرشناسه:	آتسکا، جولی، ۱۹۶۲ - م.
عنوان و نام پدیدآور:	Otsuka, Julie بودا در اتاق زیرشیروانی: رمان / جولی اتسکا؛ ترجمه‌ی فریده اشرفی.
مشخصات نشر:	تهران: مروارید، ۱۳۹۱.
مشخصات ظاهری:	۱۴۰ ص.
شابک:	978-964-191-203-3
وضعیت فهرست‌نویسی:	فیا
یادداشت:	عنوان اصلی: The Buddha in the attic, 2011.
موضوع:	داستان‌های آمریکایی - قرن ۲۱ م.
شناسه افزوده:	اشرفی، فریده، ۱۳۴۴ -، مترجم.
رده‌بندی کنگره:	۱۳۹۱ ب۲/و ۳۶-۲ PS
رده‌بندی دیویی:	۸۱۳/۶
شماره کتابشناسی ملی:	۲۷۸۴۸۱۸

اسرار و اسرار

تهران، خیابان انقلاب، روبه‌روی دانشگاه تهران، پلاک ۱۱۸۸ / ص. ب. ۱۶۵۴ - ۱۳۱۴۵
دقت: ۶۶۴۰۰۸۶۶ - ۶۶۴۱۴۰۴۶ - ۶۶۴۸۴۶۱۲ فاکس: ۶۶۴۸۴۰۲۷
فروشگاه (۱): ۶۶۴۶۷۸۴۸ - فروشگاه (۲): ۸۸۲۷۵۲۲۱
www.morvarid-pub.com

بودا در اتاق زیرشیروانی

جولی آتسکا

ترجمه‌ی فریده اشرفی

تولید فنی: الناز ایلی

صفحه‌آرایی: تینا حسامی

چاپ اول زمستان ۱۳۹۲

چاپخانه: گلشن

تیراژ ۱۱۰۰

شابک ۹۷۸-۹۶۴-۱۹۱-۲۰۳-۳ 978-964-191-203-3

۶۸۰۰۰ ریال

جوایزی ادبی، از جمله، جایزه‌ی ادبی امریکاییان آسیایی تبار (۲۰۱۱)، جایزه‌ی داستان‌نویسی تاریخی ایالات متحده (۲۰۱۱) و جایزه‌ی ادبی پن/فالکنر (۲۰۱۲) را دریافت نموده‌اند.

بودا در اتاق زیرشیروانی کتاب کوچکی ست که دنیایی بزرگ را در خود جای داده است. این رمان به زندگی مهاجران ژاپنی در ایالات متحده می‌پردازد. زندگی گروهی از زنان ژاپنی که به‌عنوان «عروس پُستی»، برای ازدواج با مردانی که پیش از آن هرگز آنها را ندیده‌اند، به ایالات متحده فرستاده می‌شوند. این کتاب، بیشتر شبیه فهرستی از حکایت‌ها به‌نظر می‌رسد که با کمترین کلمات ممکن بیان شده‌اند، اما همین تعداد کلمه، بیانگر داستان زندگی آنها در ایالات متحده از دهه‌ی اول قرن بیستم تا جنگ جهانی دوم است. به‌طور کلی، این حکایت‌ها از زبان گروهی از زنان روایت می‌شود، اما گاهی خواننده مسائلی را از دیدگاه مردان، فرزندان آنها و تعداد کمی از همسایه‌هایشان نیز می‌بیند.

آتسکا در *بودا در اتاق زیرشیروانی*، روایت‌های به‌هم‌پیوسته‌ای را پیش می‌برد که طول برخی از آنها به پیش از یک پاراگراف نیز نمی‌رسد. با اینکه مشخص می‌شود شخصیت‌ها در فاصله‌ای رسمی و خشک نگه داشته می‌شوند، این کم‌حرفی و استفاده‌ی بسیار کم از کلمات، داستان‌های آنها را با حسی نیرومند آکنده است.

روایت این رمان در نوع خود بی‌نظیر است. آتسکا برای نوشتن آن، به تعبیر خود، «چندین تن» تحقیق انجام داده، درباره‌ی تاریخ شفاهی ژاپن تحقیق کرده و کتاب‌های تاریخی و روزنامه‌های قدیمی را مطالعه کرده است. او می‌گوید: «من باید با دو دنیای متفاوت آشنا می‌شدم: ژاپن قدیم که عروس‌های پُستی از آنجا می‌آمدند و ایالات متحده‌ی دهه‌ی ۱۹۲۰ و ۱۹۳۰ که این عروس‌ها به آنجا مهاجرت کردند. چندین ماه تلاش می‌کردم برای داستانم صدای مناسبی پیدا کنم. در زمان تحقیق، به داستان‌هایی جالب از

آرزوهای این زنان برخورد و واقعاً دوست داشتم همه‌ی این داستان‌ها را تعریف کنم. یک روز، در حال مرور یادداشت‌هایم، جمله‌ای را یافتم که چند ماه پیش از آن، وسط پاراگرافی نوشته بودم و زیر تلی از کاغذ پنهان شده بود: «در کشتی، بیشتر ما دختر بودیم». بلافاصله فهمیدم که این، اولین جمله‌ی رمان من خواهد بود. هیچ «شخصیت اصلی»‌ای وجود نخواهد داشت. من داستان را از دیدگاه گروهی از عروس‌های پُستی که به ایالات متحده رفتند، می‌نویسم.»

آتسکا معتقد است که این کتاب یک شخصیت اصلی و مهم دارد و آن «همه» هستند، یعنی گروه «ما»، نه یک «من» تنها. استفاده از صدای «ما» به او این امکان را داد که داستانی بسیار بزرگ‌تر از آنچه با «من» یا «او» می‌توانست بیان کند. برای خواننده‌ی این کتاب تعریف کند. او می‌گوید: «من تک‌تک داستان‌های این زنان و خانواده‌های آنها را در هم تنیدم و به شکل یک داستان درآوردم. این صدا بسیار پرطرفیت و بی‌نهایت قابل گسترش است. هر جمله، پنجره‌ی کوچکی در برابر چشمان خواننده می‌گشاید که به زندگی یک نفر باز می‌شود؛ انگار از یک قطار در حال حرکت، یواشکی به خانه‌ی یک نفر نگاه می‌کنیم و پس از آن به راه‌مان ادامه می‌دهیم. از طرف دیگر، چون ژاپن از فرهنگی گروه-محور برخوردار است، این صدا فرهنگ و زندگی ژاپنی‌ها را نیز تداعی می‌کند.»

در *بودا در اتاق زیرشیروانی* اسم تعدادی از افراد گفته می‌شود، اما حتی در این صورت نیز به‌طور مختصر از آنها یاد می‌شود و معمولاً دیگر به اسم خوانده نمی‌شوند. روایت‌های زنجیروار آتسکا، دیدن طیفی گسترده و در عین حال، مشابه از تلاش‌های این زنان برای گذر پیروزمندانه از هزارتوی زندگی مهاجری را برای ما امکان‌پذیر می‌سازد. هر بخش از این رمان، آنها را یک گام به پیش می‌برد، از کشتی به مزرعه یا فروشگاه یا خوابگاه خدمتکاران؛ از به دنیا آوردن فرزندان به تماشای رشد و دور شدن آنها؛ و از فرمانبرداری

کورکورانه از شوهران و کارفرمایان به سوی انجام اقدامات آگاهانه برای رسیدن به انکاء به نفس - هر چند، بیشتر اوقات از روی اجبار تا اختیار.

در کتاب حاضر، به خاطر موضوع اصلی، با هشدارها و یادآوری‌های بسیاری روبه‌رو می‌شویم: نژادپرستی و گفته‌ها و ادعاهای تعصب‌آمیز نسبت به ژاپنی‌ها، چینی‌ها، مکزیکی‌ها، کره‌ای‌ها، فیلیپینی‌ها، ارمنی‌ها، سیاه‌پوستان و هندوئیان؛ توصیف‌هایی از تعرض، خشونت خانگی، خودکشی و مرگ؛ اشاره‌هایی به سقط جنین، مرگ نوزادان و نوزادکشی، کشتن نوزاد دوجنسیتی و اعزام ژاپنی‌تباران به اردوگاه‌هایی که تحت مراقبت شدید بودند.

و سرانجام می‌بینیم که زندگی این زنان و به‌طور کلی ژاپنی‌های مهاجر در ایالات متحده، در آن مقطع حساس از تاریخ، چگونه ادامه می‌یابد. در جنگ جهانی دوم، ژاپن به آلمان نازی و ایتالیا می‌پیوندد و جنگ با ایالات متحده را آغاز می‌کند. رابطه‌ی دو کشور از روز ۷ دسامبر سال ۱۹۴۱، با حمله‌ی ژاپن به «پرل هاربر» در هاوایی که پایگاه نظامی ایالات متحده در آن واقع شده بود، دگرگون می‌شود و این دگرگونی، زندگی ژاپنی‌تباران مهاجر را که با دشواری فراوان به ثباتی نسبی رسیده بودند، به وضعیتی اسفبار تبدیل می‌کند. در حمله به «پرل هاربر»، ۵ رزم‌ناو امریکایی و ۳ کشتی نابود شدند و توان عملیاتی ۳ رزم‌ناو از بین رفت. ۱۸۸ هواپیما بر روی زمین نابود شد و ۱۵۵ هواپیما آسیب دید. در این حمله، ۲۴۰۰ نفر کشته و ۱۲۴۰ نفر زخمی شدند. در نتیجه، پس از این واقعه، در ایالات متحده، ژاپن و ژاپنی‌تباران رسماً دشمن شناخته شدند و بر اساس حکمی دولتی در سال ۱۹۴۲، محکوم به انتقال از مناطق حساس و اسکان در اردوگاه‌ها و در نهایت اخراج از این کشور شدند.